

stor blodsutgjutelse. *Under Albas välde i Nederländerna flöto der b-mar öfverallt.*

BLODSTÄNKA, v. a. 2. Stänka blod på. — *Blodstänkande*, n. 4. o. *Blodstänkning*, f. 2.

BLODSTÖRTNING, f. 2. (med.) 1) Hastigt påkommande, våldsamt uttömning af blod ur lungan, i betydlig mängd. *Få b.* — 2) Sjukdomstillstånd, hvarunder man lider af sådana uttömningar. *Lida af b.*

BLODSUGANDE, a. 4. Säges om vissa djur, som nära sig genom att suga blod ur levande varelser. — S. n. 4. Se *Blodsugning*.

BLODSUGARE, m. 5. 1) (nat. hist.) Djur, som närer sig genom att suga blod ur levande, stundom äfven döda kroppar. — 2) (fig.) a) En, som på orättmätigt sätt prejar, utsuger, utarmar undersåter eller underhåfvande, genom tryckande skatter, o. s. v. — b) Obarmhertigt, skoningslös ockrare.

BLODSUGERI, n. 4. Orättmätigt och obarmhertigt prejande eller ocker; jfr. *Blodsugare*, 2, a o. b.

BLODSUGNING, f. 2. Handlingen, då vissa djur suga blod ur levande eller döda kroppar.

BLODSUTGJUTELSE, f. 5. Utgjutelse af människoblod i öppen strid, helst när någon blir dödad. Kan väl sägas äfven i fråga om sårade, men brukas förnämligast, då flere människor vid tillfället tillsatt lifvet. *Upploppet 1848 aflopp icke utan mycken b.*

BLODSVALL, n. 5. (mindre brukl.) Efter hugg, slag, stöt o. s. v. uppsvullnad ställe på kroppen, som under huden visar tecken till ur ådrorna utpressadt blod.

BLODSVETT, m. 2. sing. 1) Blodblandad svett, som uttränger ur svethålen. — 2) (fig.) Ymnig svett, åtföljd af svår ångest.

BLODSVETTNING, f. 2. Svettning, då svetten är blodblandad.

BLODSVULST, m. 5. Svulst, förorsakad af på ett ställe sammanfluten, stockad blod.

BLODSÅKER, m. 2. sing. (bibl.) Benämning på den åker, sedan använd till begravningsplats för främlingar, som öfverstepresterne köpte för det trettio silfverpenningar, Judas fick, för det han skulle förråda Jesus, men som han sedan, betagen af ånger, återlemnade. Äfv. Blodsplats.

BLODSÅR, n. 5. Sår, hvarvid blod kommer i dagen.

BLODTOPPAR, m. 2. pl. (bot.) Mångårig växt, som odlas i trädgårdar till salad. Kallas äfv. Blodtoppsört och Trädgårds-pimpinell. *Sanguisorba officinalis.*

BLODTOPPSÖRT, f. 5. Se föreg.

BLODTRÄ, n. Mörkrödt, utländskt träslag, som begagnas till åtskilliga slags möbler. [-trä.]

BLODTÖRST, f. 5. 1) Begär efter blod, hos vissa djur. — 2) (fig.) Böjelse att utgjuta människoblod, mordisk grymhet. — *Syn.* Blodgirighet, Blodlystnad, Blodtörstighet.

BLODTÖRSTIG, a. 2. Som hyser blodtörst (både egentl. o. fig.). — *Syn.* Blodgirig, Blodlysten. **BLODTÖRSTIGHET**, f. 5. Egenskapen att vara blodtörstig. — *Syn.* Se *Blodtörst*.

BLODUTTÖMNING, f. 2. (med.) 1) Afförande af blod ur kroppen, genom läkareåtgärd, t. ex.: åderlåtning, kopping, blodligars användande. — 2) Kroppens egen verkning, hvarigenom blod ifrån någon af dess delar utdrives, antingen till följe af sjukdomstillstånd, såsom vid blodstörtning, hemorroider, eller ock enligt naturens ordning,

till helsans bibehållande, såsom vid qvinnornas månadsrening.

BLODUTÅDRING, f. 2. (med.) Blodets utträngande ur ådrorna i de närliggande delarna.

BLODVAR, n. 5. Var, blandadt med blod.

BLODVASSLA, f. 1. Se följ.

BLODVATTEN, n. 5. En af blodets hufvudbeståndsdelar, en kläbbig, ägghvita liknande vätska.

BLODVITE, n. 4. (lagt.) Sår, tillfogadt på brottsligt sätt, utan dödlig verkan, men hvarvid dock blod kommer i dagen. *Gifva, tillfoga, slå b.*

BLODVITNE, n. 4. 1) Person, som kan vittna, att ett mord skett. — 2) Se *Martyr*.

BLODVÅG, f. 2. Instrument, hvarmedelst vid åderlätningar mängden utaf aftappadt blod kan bestämmas.

BLODVÄLLING, m. 2. En hos Lappar och Norrländingar omtyckt rätt, tillagad af stelnad blod, som uppskokas i renmjölk, med tillblandning af ost och rentalg.

BLODÅDER, f. 1. pl. — *ådror*. (anat.) Benämning på det slaget af ådror, som föra blodet ifrån kroppen tillbaka till hjertat. Kallas ock *Vener*. *Motstycke:* Pulsåder.

BLODÅDERBRÅCK, n. 5. och

BLODÅDERSVULST, m. 5. På blodåder uppkommen svulst, då ådern genom hinnornas svaghet på något ställe utvidgar sig.

BLODÅTANDE, a. 4. (nat. hist.) Säges om djur, som förtära blod.

BLODÅTARE, m. 5. (nat. hist.) Benämning på vissa djur, som lefva af blod.

BLODÖRN, m. 2. *Rista b.* kallades i hedniska tiden, då på en missdådere eller krigsfånge ryggen uppskars, reffenen tillbakaböjdes och lungorna uttogos.

BLODÖRT, f. 5. Se *Blodrot*.

BLOM, förkortadt af *Blomma*. *Stå i b.*, blomma.

BLOMAKTIG, a. 2. (föga brukl.) Som till utseendet liknar en blomma.

BLOMARTAD, a. 2. Till natur och beskaffenhet lik en blomma.

BLOMAX, n. 5. (bot.) Utdraget blomfäste, hvarpå flera blommor sitta tillsammans längsefter, eller på korta blomskäft.

BLOMBESTRÖ, v. a. 2. (föga brukl.) Se *Blomsterströ*.

BLOMBESÄDD, a. 2. (föga brukl.) Öfverströdd med blommor, blomsterströdd.

BLOMBILDNING, f. 2. 1) Fortgången af blommans utbildning på en växt. — 2) Sjelfva blomman till form och utseende.

BLOMBLAD, n. 5. 1) (bot.) Benämning på örtblad, när de sitta i grannskapet af blommorna. — 2) (i dagligt tal) Benämning på bladen i en blomkrona.

BLOMBORST, m. o. n. 5. Se *Agnborst*.

BLOMBRÅM, n. 5. (bot.) Öfversta kanten på en blomkrona.

BLOMBUDDING ell. **BLOMBUDING**, se *Plumpudding*.

BLOMBUKETT, --kä'tt, m. 5. Flera blommor med sina stjelkar, hopknutna i form af ett knippe eller en liten qvast. — *Syn.* Blomqvast, Blomsterbukett, Blomsterqvast, Kryddqvast.

BLOMBÄRANDE, a. 1. (bot.) Som bär blommor. Säges om ax.

BLOMDOFT, n. o. m. 5. 1) Fint, i luften kringflygande stoft af frömjölet hos blommor. Är i denna mindre brukliga bemärkelse neutrum. — 2) (vanligare) Blommors värlukt.